

ctideník Ženský svět, který založila r. 1897 a dlouho úspěšně redigovala. O ob-
sáhlé knize jejích statí a článků feministických „Ze ženského hnutí“, na podzim
t. r. vydané, psal jsem nedávno v tomto listě; kniha ta, ačkoliv pojala asi jen třetinu
vší její činnosti feministickoessayistické, objímá skoro dvacet pět let práce, vytrvale
a metodicky konané. Z pozůstatosti budou brzy vydány kromě „Drašara“ po-
vídky „Z lidu a pro lid“, „Východočeské potulky“ a snad i druhý svazek „Úlomků
žuly“; i „Ženské hnutí“ bylo by snadno doplniti o druhý svazek z některých nových
studíí toho rázu — „Genialita citu“ v Přehledě nedávno uveřejněná jest zvláště
hodnotná — a některých starších prací v prvním svazku pomínutých.

Prof. Emanuel Peroutka zemřel

22. listopadu na Vinohradech ve věku dvaapadesáti let. Peroutkou, profesorem
klasičké archeologie na české universitě, odešel nejen znamenitý odborník a badatel
vědecký, ale i vyspělý a ryzí kulturní duch i myslitel, znatel politické, společenské,
vědecké i literární kultury antické, z nejlepších, kolik jsme jich kdy měli. Prvního
prehistorického dílu jeho velce pojatých „Reckých dějin“ dotkl se ve IV. ročníku
Noviny dr. Vlastimil Kybal; a jeho studie ve Filologických listech, na př.
o Juliánu Apostatovi, nebo v Novině o Platonově „Politice“ měl by znáti každý
český vzdělanec — tolik kulturních podnětů jest v nich. Emanuel Peroutka zemřel,
když se rozbíhal ke svým nejvlastnějším cílům vědeckým.

Fráňa Šrámek: *Flammen*

S tímto titulem leží přede mnou slušně vypravená knížka moderní beletrie české
v šarlatové, poněkud sensačně myšlené obálce, kterou mně poslalo lipské naklada-
telství, a způsobilo mně tím, povím zpříma, radost. Neboť zde jest konečně pravá
cesta, důstojná české poesie, jak jíti do Německa: tak totiž, aby ji překládali němečtí
literáti a nakládali němečtí nakladatelé — jako němečtí literáti překládají jiné bás-
níky, francouzské, anglické, italské, španělské, provençalské, polské, srbské etc., pro
jejich básnickou hodnotu, a němečtí nakladatelé vydávají tyto překlady pro jejich
literární zajímavost a s nadějí na zisk. To jest jediné zdravý a správný poměr
a poměr jediné čestný a přípustný pro naši poesii a naši slovesnost. Cesta posavadní
byla nejen nezdravá, ale přímo do směšnosti potupná pro nás; mímím totiž ten způ-
sob, že knihu českou přeložil do němčiny nějaký Čech, třebaž žurnalista česko-ně-
mecký nebo soudní rada, ať aktivní, ať pensionovaný, nebo e. k. profesor, působící
obyčejně na německé střední škole, naložil ji český nakladatel pražský a kupovali
ji čeští tatíkové svým synům nebo dcerkám, aby se na takovém překladě dotvrzo-
vali v němčině — neboť, nemusím snad dokládat, že německý nakladatel takovouto
publikaci českého P. T. kolegy nevyložil ani v nejposlednější vitrině. Jakýsi český
nakladatel pražský založil dokonce celou knihovnu německých překladů z českých
a slovanských autorů, do níž různí česko-němečtí ochotníci literární, většinou starší
páni, kteří chodili do německých škol a žili tedy v ilusi, že umějí německy, překlá-
dali bezbarvou, beznervní a úzkostlivě čistotnou, žel však nečitelnou němčinou
některé české autory, hlavně z domácího nakladatelství. Mohu říci, že dávno ne-
zarděl jsem se nad ničím tak, jako nad tímto podnikem nakladatelským: *takto* vnu-

covati se Němcům! *Takto* obelhávat samy sebe a klamat samy sebe! A kdyby za
nic jiného, jen za to, že smývá s nás tuto skvrnu, vítám německý — opravdu ně-
mecký, neboť pořídil jej německý básník a naložil jej slušný říšskoněmecký nakla-
datel — překlad Šrámkových povídek. Tím nechci říci, že bychom měli býti vázáni
nějakou zvláštní vděčností německému nakladateli nebo německému básníku za to,
že si povšimli moderní české literatury a sestoupili k ubohé Popelce. Nikoli! Silný,
zdravý národ miluje svou literaturu pro ni samu, proto, že jest nejvyšším vonným
a opojným květem jeho bytosti, čímsi, co koření život a činí jej hodným, aby byl
žit; a hodnotí si sám vnitřními kritérii své konkrétné potřeby a rozkoše své básníky
a nezneváží si proto svého básníka, že mu snad náhodou nepřišla cizina hned na
chuť, jako nebude hleděti s větší úctou na jiného proto, že právě jeho vyvolil si
cizí nakladatel a překladatel. Jsme, co jsme vnitřní svou cenou — svět, a budiž sebe-
širší, nic nám k tomu ani nepřidá, ani nám nic z toho neubere. Nikoli! Silný národ
dívá se na cizinu, která překládá jeho básníka, ne jako na věřitelku, nýbrž jako
na dlužnici: přelévá do své číše jeho vína — a to není přiležitost k líbání rukou
nebo k jiným projevům entuziasmu.

Tedy *takto*, s touto čestnou střízlivostí, hledím na překlad p. Pickův a v tomto
smyslu jej vítám. Někdo jiný bude snad příti se s p. překladatelem o volbě autora,
ale já toho neučiním, poněvadž volba tato jest privatissimem překladatelovým,
pokud jest překladatel opravdu umělcem, a toho důvěřuji se do p. Picka, a ne
emeslným výtěkářem; jen překladatel sám zná poslední spříznění, které jej vedlo
k autoru tomu a ne k autoru jinému. Za p. Šrámka nemusíme se ostatně nikterak
před Němci stydět; jest to milý čestný člověk a milý, opravdový, čestný spisovatel
— a to postačí úplně.

Myšlenky a aforismy Tilschovy

V Lumíru bylo otištěno několik stránek jakýchsi deníkových poznámek
a zlomků prof. právnické fakulty Tilsche, zemřelého v létě t. r. Tyto úryvky ne-
jsou ve své náladové skepsi a ve svém náladovém titanismu nic než ozvuky a pa-
zvuky z Nietzsche, ale chudé a matné, bez jeho kouzla výrazového a stylového.
Nezmiňoval bych se o nich, kdyby i vážné týdeníky české nebyly usoudily z těchto
zlomků, že v Tilschovi ztratil národ „geniálního myslitele“, a nemluvíly o této
hrstce nápadů někdy barokních, jindy unavených a ořepaných jako o „duchovém
odkazu mladé generaci“. Geniální moderní myslitel! Jak se v Čechách lehce roz-
dává tento titul! A jak jest to k smíchu tomu, kdo se zamyslíl někdy nad opravdo-
vým geniálním myslitelem moderním, ať jest to Boutroux nebo Bergson, Croce
nebo Eucken.

Aféra dvořákovská

Nedělní denní listy přinesly „protest“, podepsaný asi třiceti hudebníky, proti
prý snižování genia Dvořáková, jehož prý se dopustili svými statemi ve Smeta-
novi a v České kultuře pp. dr. Josef Bartoš a dr. Vlad. Helfert. Nerozhodují
o meritu sporu — nejsem hudební odborník — ale mám jasný a určitý soud o *formě*
projevu oněch třiceti pánů, neboť tito pánové dovolávají se kulturností a forma
jest právě charakteristickým výrazem kultury. Co se stalo? Pp. Bartoš a Helfert